

— **Két mese.** Van egy régi, tanulságos kis mese a molnárról, meg a fiáról, meg a számárról, akik hárman elindultak a malomból a falu felé. A molnár felült a számárra és a fia mellette ballagott. Egyszerre az uton falubeliekkel találkoztak, akik látván a menetet, rátámadtak az öregre, szigoruan korholván őt:

— Nem szegyélli magát, vén számár létére vitetni, míg szegény, gyöngé fiacskája gyalog bandukol?

Az öreg leszállt a számárról és a fiát ültette föl. Ismét jöttek emberek, akik még nagyobb haraggal így kiáltottak:

— Mégis csak hallatlan, hogy ez a kamasz kölyök számáron megy, és a szegény, öreg apját kutyaolni hagyja!

Erre a fiu is leszállt a számárról és most már mind a hárman gyalog mentek. Ujra jöttek emberek, akik már messziről nevetve, így szóltak:

— Nézzétek a három szamarat. Micsoda ostobaság! Szamaruk van és mégis mind a ketten gyalog mennek!

Erre mind a ketten felültek a számárra.

A következő embercsoport már egyenesen nekikrohant, így kiáltván:

— Szálltok le rögtön arról a szegény számárról! Micsoda kegyetlenség, két ilyen nehéz embernek egy gyöngé számárra ülni!

Mikor aztán megint leszálltak és a hátukra vették a szamarat. Így szól a régi példázat és a czíme a következő: Nem lehet mindenkinek eleget tenni.

Modern példázat: A nyugati pályaudvartól elindul (természetesen a villamos). A lassan haladó kocsira egy kövér hölgy kapaszkodik föl. Fúj liheg, erőlködik, nagy kinnal fölmászik. Körül néz és látja a kalauzt, aki sietve osztogatja a jegyeket. A hölgy nemes haraggal rátámad a kalauzra.

— Hallja, kalauz, nem látja maga, hogy föl akarok szállni! Nem tud segíteni? Miért van maga itt!

Dohogva bemegy a kocsiba és még jó öt percig folyton szidja a kalauzt. A villamos tovább megy. Az Andrássy-utnál megáll, néhányan leszállnak és egy molett hölgy teszi a kábát a lépcsőre. A kalauz, okulván az előbbi jeleneten, gyorsan odaugrik, szolgálatkészen megfogja a molett hölgy karját és fölsegíti.

A molett hölgy följutván a kocsira, villámló szemekkel néz végig a kalauzon és kipirult orczával így szól:

— Mit kapkod a piszkos kezével a ruhámhoz? Be akarja piszkítani a boámat?

Ez modern mese, de a czíme szintén: nem lehet mindenkinek eleget tenni. Mind a kettő szép, a régi is, a modern is, habár van némi eltérés közöttük, az embernek, tudja Isten, az egyikről mindig a másik jut az eszébe.

		Iktatószám	
		<h1>Budapestre vonatkozó újságcikkek</h1>	
Szerző		Cím	
		<i>Két mese</i>	
Forrás:			
<i>Bp.</i> (Hely)		<i>Magyarország</i> (Idő)	
<i>1912 XI/21</i> (Idő)		(Köt. v. füz.)	
		Oldalsz.	
Helyszám		Személy	
		<i>"1912"</i>	
		Hely	
		Idő	
		<i>"1912"</i>	
		Tárgy	
		<i>385,85</i>	
		Oszályozás	